

NEVENSCHADE

Christian De Coninck

Nevenschade

Houtekiet

Antwerpen / Amsterdam

Mijn dank gaat uit naar

Michel, Guido, Freddy, Jan, André.

Vé, Els, Sofie en iedereen bij Houtekiet
voor het vertrouwen en de fantastische samenwerking.

De collega's van het Korps Politie Curaçao en in het bijzonder
de heer Mauricio Sambo, korpschef, en de heer Elbert Sambo,
om mij wegwijz te maken in de Curaçaose politieorganisatie.
de Kustwacht van het Caribisch Gebied.

En zeker ook Roderick Gouverneur die mij de kustwacht leerde
kennen en mij de geneugten van de super rhibs liet ontdekken.

Opedragen aan alle slachtoffers van de laffe aanslagen
van 22 maart 2016 en aan alle hulpverleners die op die dag
het beste van zichzelf hebben gegeven in gruwelijke
omstandigheden.

Dit verhaal is fictie. Elke overeenkomst met bestaande of
overleden personen berust op louter toeval.

Twee weken geleden

I

Vlucht SN 515 Brussel-Washington DC

Ze zitten alle zes netjes op een rij. De een leest, een ander kijkt uit het raampje, naar het blauwe oppervlak van de oceaan, een derde nipt aan zijn cola. Ze kijken elkaar niet aan en ze zijn allen bloednerveus.

Eentje staat op en loopt naar de galley.

‘Mag ik nog water alstublieft?’

‘Natuurlijk, meneer.’ De stewardess nam een flesje uit het koelvak. ‘Alstublieft, meneer, houdt u het flesje maar.’

‘Dank u.’

De man draaide de dop los en dronk met grote teugen het flesje snel leeg. De stewardess opende het koelvak en nam een tweede flesje. Ze keek de jonge kerel aan. Hij zweette erg en keek steeds onrustig om zich heen.

‘Gaat het wel, meneer?’

‘Ja, geen probleem.’

De laatste keer dat ze iemand zo heeft zien zweten was op de terugweg van de Dominicaanse Republiek. Die man was bij aankomst ziek geworden. De medische diensten hadden hem van het vliegtuig gehaald. Een bolletjesslikker die met spoed moest worden geopereerd. Die ingreep had hem waarschijnlijk het leven gered. Na zijn herstel werd hij van het ziekenhuis naar de gevangenis overgebracht.

Maar we zijn wel vertrokken in Brussel, dacht de stewardess, niet echt een vertrekplaats voor drugs. Het is gemakkelijker om de drugs van Zuid-Amerika en Mexico naar de Verenigde Staten te voeren. De hoeveelheden zijn groter en de kans om gevat te worden is veel kleiner. Nee, dit was geen bolletjessliker. Misschien was hij gewoon bang in het vliegtuig?

Hij nam het volle flesje water aan en ze volgde hem met haar blik, wanneer hij naar zijn zitplaats stapte.

‘Wat gebeurt er? vroeg zijn buur.

‘Ik heb dorst. Mijn mond lijkt wel de woestijn.’

‘Heb ik ook. Het lijkt alsof mijn mond is uitgeschuurd met zavelpapier.’

‘Wil je water?’

‘Nee, ik heb net gedronken. Ik zal een flesje halen als ik straks moet plassen, dan kom ik voorbij de stewardess.’

De stewardess ging naar de cockpit en klopte aan. De copiloot keek door het spionnetje en opende de deur.

‘Willen jullie iets? vroeg ze aan de bemanning.

‘Bedankt, Anne,’ antwoordde de gezagvoerder. ‘Ik heb net koffie gehad.’

‘Ik heb ook niets nodig,’ voegde de copiloot eraan toe.

‘Goed. Zitten we op schema?’

‘Ja hoor, we zullen zelfs een kwartiertje vroeger landen dan gepland.’

‘Dat hoor ik graag.’

De boordcommandant draaide zich om.

‘Is er iets, Anne? Je klinkt verontrust.’

‘Nee, waarschijnlijk is het niets, maar ik vind het toch bizar.’

‘Wat dan? Doe niet zo geheimzinnig. Wat gebeurt er?’

‘Op rij 21 van D naar K zitten zes jonge mannen die zich vreemd gedragen.’

‘Wat bedoel je precies?’ vroeg de kapitein lichtjes bezorgd, denkend aan de recente aanslagen.

‘Ze zitten daar maar, ze spreken niet met elkaar, ook al horen ze samen. Ze zijn heel zenuwachtig. Ik dacht eerst dat het bolletjesslikkers waren, maar vanuit Brussel lijkt mij dat onwaarschijnlijk.’

‘Daar heb je gelijk in’, antwoordde de commandant. ‘Pierre, ga jij eens kijken?’

‘Direct,’ antwoordde de copiloot. Hij stond op uit zijn stoel en ging naar de passagiersruimte. Hij liep de businessclass door en keek door de spleet van het gordijn dat de luxeafdeling van de economyclass afsloot. Hij telde de rijen en zag de zes kerels zitten. Hij observeerde hen even. Ze zagen er volgens hem niet dreigend uit en lieten ook iedereen met rust, maar ze keken steeds rond. Eentje had reeds twee keer op zijn horloge gekeken. De kans dat dit terroristen waren, leek in zijn ogen heel klein. Hij trok het gordijn weg en liep de gang in. Hij knikte naar de passagiers die hem aankeken, toen hij in zijn pilootenuniform langskwam. Hij vertraagde bij rij 21 en zag dat de man die langs de gang zat, iets wegmoffelde. Wat het was kon hij niet zien. De jongeman keek hem aan. De piloot knikte hem toe, waarop de kerel terug knikte.

Hij liep tot aan de staart van het vliegtuig en keerde langs de andere rij terug. Hij klopte op de deur van de cockpit en ging weer binnen.

‘En, wat denk je? Hebben we aartsgevaarlijke mannen aan boord?’

‘Ik weet het niet. Ze doen toch niet normaal, hoor. Eentje moffelde iets weg toen ik voorbij wandelde. Ik heb gedaan alsof ik het niet zag.’

‘Zijn ze een onmiddellijk gevaar voor de vlucht?’

‘Ik denk het niet. Een ding is duidelijk: ze zijn bloednerveus.’

‘Vliegangst?’

‘Zo ziet het er niet naar uit.’

De copiloot haalde de passagierslijst uit zijn tas en bladerde erin.

‘En?’ vroeg de gezagvoerder.

‘Niets speciaals, zes Vlaamse jongens uit de rand van Brussel. Hun retourvlucht gebeurt vanuit Montreal.’

‘Die hebben waarschijnlijk net gedaan met hun examens en zitten nog onder stress,’ zei de piloot. ‘Ze doen een rondreis in het Noorden en komen dan terug. Niets om ons zorgen over te maken.’

‘Misschien heb je gelijk. Maar ik zou toch de controle op Dulles verwittigen. Dat ze die kerels een beetje grondig controleren.’

‘Dat kan nooit kwaad,’ antwoordde de commandant en vroeg aan de copiloot om contact op te nemen met de internationale luchthaven van Washington DC.

* * *

‘Het is bijna zover,’ zei de kerel die in het midden zat. ‘De landing wordt ingezet.’

‘Hoe weet jij dat?’ vroeg zijn buurman.

‘Dat voel je toch in je oren.’

‘Ik voel niets.’

Op dat ogenblik floepte het *fasten your seatbelts* aan.

‘Zie je wel.’

De purser kondigde aan dat de landing naar Dulles werd ingezet en vroeg om de stoelen recht te zetten, de tafeltjes dicht te klappen en de veiligheidsgordels vast te maken.

‘Ik ben er niet kwaad om. Bijna zeven uur zitten we hier vast,’ zei een andere man.

‘Over een uur of twee zijn we in ons hotel en kunnen we rusten.’

‘Je weet dat we ons best zo snel mogelijk moeten aanpassen aan de plaatselijke tijd om jetlag te vermijden. Het is een slecht idee om meteen te rusten.’

‘Ja, ja, ik weet het ook wel, maar ik wil me wel even uitstrekken en een hamburger eten.’

2

Washington DC – USA

19.30 uur

De zes mannen verlieten het vliegtuig via de slurf en stapten snel door om hun bagage op te halen. In een grote hal met loketten vormden gele lijnen op de grond een trechtersvorm die hen naar de verschillende controleposten van de immigratie leidde.

‘En onze bagage?’ vroeg een van de zes.

‘Blijkbaar later.’

‘De volgende!’

Een van de kerels stapte naar de immigratie-officier en gaf de man zijn paspoort.

De beambte nam zijn vingerafdrukken en controleerde ze met de database. Daarna werd er met een webcam een foto genomen. Het elektronisch paspoort werd ingelezen.

‘Wat is de reden van uw bezoek, mijnheer?’

‘Ik kom op vakantie.’

‘Bent u alleen?’

‘We zijn met een paar vrienden.’

De man knikte. Hij tikte op de computer en keek de kerel aandachtig aan.

‘Hebt u verboden voorwerpen bij u?’

‘Nee, mijnheer,’ antwoordde de man.

‘We moeten u en uw vrienden een voor een fouilleren. Daarna halen wij uw bagage op zodat de douane die grondig kan controleren.’

‘Waarom?’

‘Routinecontrole. U hoeft zich geen zorgen te maken.’

De man knikte, maar leek bezorgd.

De zes kerels werden samengebracht in een lokaal en bewaakt door de immigratiedienst.

‘Waarom worden wij uitgekozen voor een zogenaamde routinecontrole? Zouden ze iets vermoeden? Denk je dat ze weten dat we hier zijn om de diamant te stelen?’

Twee andere kerels begonnen onbedaarlijk te hoesten, voordat de andere zijn zin kon afmaken.

‘Wil je je mond houden,’ mompelde een andere.

‘Maar die verstaan ons toch niet.’

‘Zij niet nee, maar alles wordt waarschijnlijk opgenomen en gefilmd en dan zullen ze wel een tolk vinden. Hou je mond en praat over koetjes en kalfjes.’

‘Oké.’

Het gefluister was de bewakers ontgaan. Een andere beambte kwam aangereden met hun bagage. De veiligheidsdiensten kanden alles uit, maar tot hun grote ontgoocheling vonden ze niets.

‘Goed, heren, alles is in orde. U kunt vertrekken. We wensen u een prettig verblijf toe in Washington.’

Buiten vroegen de zes kerels zich af wat dat allemaal te betekenen had.

‘Zouden ze toch iets vermoeden?’

‘Maar nee, ze hebben gewoon een gemakkelijke prooi uitgekozen.’

‘We hebben hiermee wel twee uur tijd verloren.’

‘Er staat niets op het programma de eerste drie dagen. We kunnen ons vermaken en doen waar we zin in hebben.’

‘Laten we naar het centrum gaan. Ik wil hier zo snel mogelijk weg.’

Met de Silver Line Express Bus was het niet ver tot aan het metrostation Wiehle Reston East. Van daaruit bereikten ze snel het centrum waar hun Motel 6 lag. De eerste avond zouden ze rustig doorbrengen hadden ze afgesproken en 's anderendaags zouden ze hun twee huurauto's afhalen. Daarna zouden ze zich opsplitsen en naar het museumcomplex Smithsonian gaan of naar Mount Vernon.

De nachtbediende van het motel liet hen de fiches invullen, wierp een snelle blik op de paspoorten en gaf hun de sleutels.

De kamer was voorafbetaald en er was een voorschot gestort voor het gebruik van *pay-tv* en de minibar. Hun drie kamers lagen naast elkaar.

‘Dit doet mij altijd denken aan *Psycho*,’ zei de eerste.

‘Waarom? Dit gebouw lijkt toch niet op het hotel in de film van Hitchcock,’ antwoordde een andere.

‘Ik krijg altijd een naar gevoel bij het woord motel. Konden we niet in een hotel logeren?’

‘Hier kan je de auto's vlak bij de kamers parkeren. Het is hier ook rustig. Niemand let op ons.’

‘Oké, maar toch.’

‘Och man, hou op met zeuren. Wil je het hotel van Bates in het echt zien? Ga dan naar Koksijde: aan de Koninklijke Plaats staat villa Ravenstein. Ik kan je verzekeren dat die villa als twee druppels water lijkt op het hotel uit de film. Dat geeft je pas de creeps. En laten we nu voortmaken. Ik wil hamburgers gaan eten.’

‘Ik wil eerst douchen.’

‘Oké, laten we afspreken dat we binnen een uur gaan eten.’
De vijf anderen knikten instemmend.

De kamers waren sober maar heel netjes met twee grote bedden, een kleine badkamer en een televisie boven een bureau dat ingewerkt was in de muur.

‘Enig idee waar we kunnen eten?’

‘Het wordt al laat en we moeten een plek vinden waar ze ons omstreeks middernacht nog bedienen. Washington is New York niet. Deze stad slaapt wel,’ antwoordde de man.

Hij liet zich op bed vallen, terwijl zijn kamergenoot douchte. In het *Visit Washington*-boekje dat op de kamer lag, stond een advertentie voor het restaurant P.J. Clarke’s. Daar bedienden ze de klanten tot een uur ’s nachts. Dat was ideaal, dacht hij. Hij las ook nog dat het restaurant typisch Amerikaanse gerechten serveerde zoals crabcake, hamburgers, zeevruchten en steaks. Daar moesten ze zijn. Hij noteerde het adres en zocht het op op het plan. Hij stipte de metrostations aan en stippelde de reisweg uit. Ongeveer tien minuten heen en terug.

‘Jij mag nu,’ zei zijn kamergenoot.

‘Dank je. Hier bekijk dit eens. Ik denk dat we daar kunnen eten.’

In het metrostation Farragut North hielden ze halt en de eerste man oriënteerde zich met het plan.

‘Wow, kijk daar.’

Iedereen keek in de aangeven richting. Enkele honderden meters verder stond het Witte Huis. Het was verlicht en op het dak liepen er veiligheidsmensen.

‘Wel, dat valt goed mee, we moeten in de richting van K street, dat is in de richting van het Witte Huis.’

In het restaurant bestelden ze de crabcake, het typische recept voor de Oostkust en nadien elk een reusachtige hamburger met alles erop en eraan en natuurlijk de onmisbare *French fries*. Ze hadden de ober proberen uit te leggen dat het *Belgian fries* waren, maar hij snapte het niet. Ze dronken Coors en genoten van hun avond in Washington.

‘Morgen gaan we eerst naar het Smithsonian. Ik wil alles daar wel even bekijken. En overmorgen naar Mount Vernon. Dan kunnen we de dag erna onze opdracht uitvoeren.’

De vijf anderen knikten instemmend en dronken van hun bier, dat op zijn Amerikaans werd geserveerd, in de fles en zonder glas.

’s Anderendaags gingen ze hun huurauto’s ophalen en ze reden naar het lokale Fedex-kantoor, waar ze tegen een ontvangstbewijs twee zware zwarte tassen ophaalden. Die waren verzegeld door de verzender, maar de Amerikaanse douane had ze geopend. Vermits er niets bezwarends in zat werden ze vrijgegeven en kon Fedex ze ophalen. De tassen verdwenen in de koffer en ze reden naar *the mall* waar ook het Smithsonian lag. Ze splitsen zich op en bezochten de verschillende musea: het luchtvaart- en ruimtemuseum en *the National Portrait Gallery*. Hun instructies indachtig bezochten ze het natuurhistorisch museum niet.

Doodvermoeid kwamen ze die dag in hun motel aan en spraken af dat ze ’s morgens om negen uur naar Mount Vernon zouden vertrekken.

Een week geleden

3

Mount Vernon Estate – Virginia – USA

01.45 uur

De parking van het motel lag er troosteloos bij. Nergens brandde er nog licht in de kamers. Een lege hamburgerverpakking schoof langzaam van de ingang in de richting van het staaldraden hek, onder de constante druk van een zacht briesje. Soms maakte het een rare bocht wanneer het tegen een obstakel opbotste, maar dan zette het zijn trage weg weer voort tot het zijn eindbestemming bereikte. Het papier kleefde tegen het hek. Een zwerfkat, aangetrokken door het geluid en de geur, duwde haar snuit tegen de staaldraad en probeerde aan het papier te likken. Langzaam kreeg ze er grip op en trok met enige moeite het papier door het ruitvormig patroon. Haar klauwen trokken het papier open en haar snuit dook ertussen. Ze keek op toen er plots een deur openging en een vierkant lichtschijnsel op de donkere parking verscheen. Toen bleek dat er niets te eten viel, liet ze de verpakking voor wat ze was en sloop weg.

Een man kwam buiten en stapte naar de auto. Hij ontgrendelde de deuren en deed de koffer open. Hij keek ongeduldig naar de openstaande deur en stak een sigaret op. Hij ademde de rook diep in. Onmiddellijk werd hij getroffen door een onbedwingbare hoestbui. Toen die niet dadelijk overging nam hij

een zakdoek en hield hem voor zijn mond. Zo kon hij het geluid dempen. Hij keek snel rond en merkte dat er nergens een licht was aangegaan. De man wierp zijn sigaret op de grond en trapte ze uit. Twee andere silhouetten kwamen de kamer uit en sleurden met zwarte zakken. Ze plaatsten ze in de koffer. De man die de auto had geopend, kroop achter het stuur. De tweede nam naast hem plaats, terwijl de derde de kamer afsloot en de sleutel op de deur liet. Hij kroop achteraan in de auto.

‘We moeten nu vertrekken.’

De chauffeur knikte en zei:

‘Volgens de gps is het een klein uurtje rijden.’

‘Dat klopt perfect met onze timing,’ antwoordde de andere man.

Ze reden de Amerikaanse hoofdstad uit over de Potomac rivier en Virginia binnen. Na enkele minuten bereikten ze King Street in het oude stadje Alexandria.

‘Hé, heb je al die oude gebouwen gezien?’ vroeg de passagier achteraan. ‘Het lijkt wel of we in de 19de eeuw terecht zijn gekomen.’

‘We hebben andere dingen aan ons hoofd,’ gromde de chauffeur die behendig de Richmond Highway opdraaide. Er was amper verkeer en hij hield zijn snelheidsmeter in de gaten zodat hij stipt 55 miles per uur reed. Voor hun vertrek werd hen dit op het hart gedrukt. De *highway troopers* controleerden de snelheid op alle mogelijke en onmogelijke plaatsen en tijden. Een boete voor een snelheidsovertreding konden ze missen als de pest. Zeker als de politie zou beslissen hun koffer te controleren. Ter hoogte van Buckman Road verlieten ze de snelweg om de Old Mount Vernon Road te nemen. Na een uur kwamen ze aan de Mount Vernon Memorial. Het park was omgeven door een hoge witte muur. De bomen langs de straat schermde de schaarse straatverlichting af.

‘Niet op de parking,’ zei een van de mannen. ‘Ga daar achteraan parkeren.’

De chauffeur knikte en plaatste de versnellingspook van de donkerblauwe Chevrolet Impala in achteruit en reed langzaam met gedoofde lichten de bosweg in.

‘Haast je,’ zei een van hen vooraan, ‘het lijkt wel of er spots in het bos staan opgesteld, door je achteruitrijlichten.’

‘Daar kan ik niets aan doen,’ antwoordde de chauffeur lichtjes geïrriteerd.

‘Ik zeg niet dat het jouw schuld is. Ik zeg alleen dat je je moet haasten.’

De chauffeur parkeerde de auto, zette hem in neutraal en trok de sleutel uit het contact. Het rustige gezoem van de motor viel weg en de auto werd omringd door de natuurlijke duisternis.

‘Jullie weten wat jullie te doen staat?’ vroeg de passagier aan de chauffeur en de derde man achteraan in de auto.

Beide mannen knikten.

‘We hebben maar een kans. Als we ze verknoeien is alles mislukt.’

‘We weten het wel,’ antwoordde de passagier vanop de achterbank. ‘In plaats van te zeuren, zouden we er beter aan beginnen.’

De man vooraan zuchtte en knikte.

‘Vooruit dan maar.’

Het trio stapte uit en nam de twee grote zwarte tassen uit de kofferruimte. Ze trokken hun balaclava over hun gezicht, trokken handschoenen aan en ritsten hun zwarte jekkers dicht. Ze slopen naar de grote poort van het *estate*. De drie mannen werden één met de nacht. Ze naderden de poort en volgden de witte muur tot voorbij het gesloten restaurant. Een van de mannen scheen heel kort met een kleine zaklamp op de muur. Hij

ontdekte het discrete kruis dat hij er de dag voordien had op achtergelaten. Het gaf aan waar ze de muur over konden. Hij knikte en een van hen zette zich strak tegen de muur. De tweede zette zijn voet in de uitgestoken hand, hees zich op de muur en ging er schrijlings op zitten. Hij hielp zijn kompaan erop en samen trokken ze de derde man op de muur. Voor hen lag het bezoekerscentrum van het domein. Er brandde licht en ze zagen silhouetten door het kantoor lopen.

‘De veiligheidsmensen zitten in het kantoor. We moeten verder,’ zei de man die blijkbaar de leider was.

Heel voorzichtig liet hij zich naar beneden glijden en kwam probleemloos in het hoge gras terecht. Hij bleef even gehurkt zitten. Daarna liep hij gebogen in de richting van de restaurants en tuurde naar het verlichte lokaal. Er gebeurde niets. Hij was opgelucht. Tijdens zijn verkenningsbezoeken aan het domein was hij er niet in geslaagd om te weten te komen of er een alarm in de tuin geplaatst was. Blijkbaar was dat niet het geval, want de bewakers bleven rustig binnen.

De man deed teken en zijn twee kompanen lieten zich naast hem zakken. Hij stak zijn duim op en ze liepen gehurkt in de richting van het museum. Ze bleven op het gras lopen, tussen de bomen waar ze uit het zicht bleven van de bewakers. De drie mannen stapten verder in de richting van een houten poortje. In de verte zagen ze de omtrekken van het statige herenhuis beschenen door de sikkelvormige maan. Ze keken er amper naar en vervolgden hun weg tot ze rechts een smaller pad vonden dat lichtjes naar beneden helde. Een man nam een nachtkijker uit zijn tas en tuurde ermee rond.

‘Er is niets te zien,’ fluisterde hij de anderen toe.

Enkele tientallen meters verder stopten ze opnieuw. Links en rechts stonden gebouwen. Weer nam de man zijn nachtkijker.

‘Blijkbaar zijn ze deze gebouwen aan het restaureren. Er is geen beweging te zien. De warmtemeter beweegt niet. We kunnen verder.’

Ze volgden het pad dat gestaag daalde. Na ongeveer een halve kilometer kwamen ze aan een klein stenen gebouw met twee zuilen. Een hek met een stalen ketting en een zwaar hangslot sloot de toegang tot het gebouw af. Een van de mannen scheen met zijn zaklamp door het metalen hek. Ze zagen de witte tombe die rechts tegen de muur stond.

‘Het is wel griezelig,’ zei een van hen.

‘Er is niets griezeligs aan een stel beenderen,’ antwoordde de andere, ‘laat ons verder doen.’

Hij nam een zware kniptang en knipte het hangslot open. De tweede man ving behendig de ketting op, voordat ze kletterend op de stenen vloer zou vallen. Vervolgens beschenen ze met hun lampen het hek. Ze zochten naar contactdraden en bewegingsdetectoren. Ze knikten naar elkaar. De derde man opende langzaam het hek. Het was blijkbaar goed onderhouden want het piepte niet. Ze verstopten zich in de omringende struiken en wachtten af. Er was dan wel geen zichtbare elektronische bewaking, maar er kon een stil alarm zijn afgegaan bij de bewakers. Na een tiental minuten te hebben gewacht ging het trio het bouwsel binnen. Ze plaatsten voorzichtig de zakken op de vloer en haalden er de koevoeten uit. Ze bekeken en onderzochten de witmarmeren graftombe. Een man verlichtte de anderen. Ze schoven de hefbomen op de meest geschikte plaatsen en verplaatsten langzaam het deksel van de tombe.

Het knarsende geluid van steen op steen klonk heel luid. Door de plaats van de tombe in het gebouw werd het geluid nog versterkt. De man met de lamp stak zijn hand op. De anderen stopten. Hij liep naar buiten, deed de lamp uit en luis-

terde gespannen. Hij keek rond, maar zag nergens een lichtstraal. Hij ging terug naar binnen.

‘Alles is rustig. We kunnen weer verder.’

De tombe was nu volledig open. Een van hen scheen erin. Het skelet was in goede staat. Ernaast lagen stukken uniform en medailles. Midden op het skelet lag een sabel.

‘Wow, dat was niet voorzien.’

‘We moeten alles zo opladen,’ antwoordde de andere. ‘Dat was zo afgesproken.’

Ze plooiden een lichtmetalen plaat open en plaatsten die tegen de zijwand van de tombe. Langzaam lieten ze deze onder het skelet glijden. Eenmaal dat op de plaat lag, haalden ze de stoffelijke resten uit de tombe. Ze legden de plaat op de vloer. Opnieuw ging de eerste man even naar buiten tot op het pad. Toen hij niets verdachts zag of hoorde, kwam hij naar zijn kompanen toe. Heel voorzichtig lieten ze de metalen plaat met het geraamte in een *body-bag* glijden. Ze ritsten hem dicht. Een man plaatste een voetspomp op een speciaal ventiel van de *body-bag* en begon snel de lucht uit de zak te pompen. De *body-bag* sloot zich volledig rond het geraamte. Toen er niets meer kon bewegen, sloot hij het ventiel, ontkoppelde de pomp en stak ze in de tas. De andere mannen verzamelden al het materiaal en lieten het in de tassen verdwijnen. Met de tassen en de *body-bag* vertrokken ze terug in omgekeerde richting naar de omheining. De silhouetten van de bewakers waren nog steeds zichtbaar in de lokalen. Ze waren zich van niets bewust. Zonder enig probleem klommen ze over de muur en liepen ze naar hun auto. De *body-bag* verdween onder een heleboel inkopen in de kofferruimte, samen met hun bivakmutsen, handschoenen en jekkers.

De chauffeur startte de Impala en vertrok met gedoofde lichten. Toen ze de Interstate 95 naar Washington DC opreden,

haalde hij opgelucht adem, zette de radio aan en ontstak de koplampen.

‘We hebben het gedaan, gasten,’ riep hij euforisch uit.

‘Nu nog het hele spektakel het land uitkrijgen en onze opdracht is geslaagd. Dat wordt wereldnieuws.’

‘Schakel je gps in. We moeten zonder problemen in Canada geraken.’

De bestuurder duwde op de NAV-toets en het scherm van de routebegeleiding flitste aan.

‘Jij rijdt de eerste twee uur, dan wisselen we van chauffeur. Het is ongeveer 700 km tot aan de grens en de Niagara Falls. Dat betekent meer dan acht uur rijden.’

‘Ja, ja, we weten dat wel,’ antwoordde de chauffeur gepikeerd.

4

*National Museum of Natural History
Smithsonian Institute – Washington DC*

02.00 uur

De chauffeur reed de grijze Dodge Charger uit de parkeergarage en stuurde naar de achterkant van het miserabele motelletje. Samen met zijn kompanen had hij reeds uitgecheckt en gezegd dat ze in de loop van de nacht naar Sacramento zouden vertrekken. Hij had van de uitbater de sleutel van het leveringsplatform gekregen zodat ze de auto gemakkelijk konden laden. Hij reed achteruit tot tegen het platform. Hij stapte uit en sprong erop. Hij tikte lichtjes tegen het stalen rolluik dat bijna onmiddellijk naar boven gleed. Twee andere mannen stonden met zware